

Gömöri György

Álom, két költővel, 2019. március 19-én

*Azt álmodom, hogy magyar társaságban
(talán Budán) Pilinszky verset olvas,
puha szőnyegen ülünk törökülésben,
mellettem ül Weöres. P. verse
a semmiről szól, nagyon furfangos,
váratlan szófűzéssel, ami arra késztet,
hogy megdicsérem: „remek sorok vannak benne”.
Mire Weöres vékony hangján: „akkor én is
olvasnék valamit”. De közben már
a társaság egy része elmenőben,
a háziasszony kikíséri őket.
„Csak négy perc az egész” mondja Weöres,
de már nem tudja felolvasni (alighanem
szarkasztikus) versét, mert Amy rá szól:
„Sándor, nekünk is menni kell” – és valóban,
itt ér véget az álom, az órára nézek, fél nyolc
van, besüt a nap, mi is fölkelünk.*

Kórházlátogatás Krakkóban

*Krakkó, 1967 őszén. Tadeusz
Nowakkal bemegyünk a kórházba,
meglátogatjuk a kedves arcú
Halinát,* aki nagy szív műtét előtt áll.
Megörül nekünk, Mickiewiczet idéz
rám alkalmazva: látja, hogy felnőttem,
nem vagyok már az a kalandéhes fiú,
akit hét éve New Yorkban megismert.
Halina most nem ír verset,
a Bibliát olvasgatja, meglehet,
búcsúzik a világtól. Ezt a műtétet
már nem éli túl. 32 évesen, behunyta szemmel
úszik át küzdelmes életéből a békés túlvilágba.*

**Halina Poświatowska (1935–1967)*

Óceán a szigeten

*A kisfiú neve: Óceán,
Amerika keleti partja mellett
él egy parányi szigeten.
Óceán elégedett a sorssal,
csak még egy fiút szeretne a kis iskolába,
ahol mind a négy osztálytársa lány.
Sokallja még az autókat a szigeten:
van azokból is vagy három darab.
Egyébként az élet itt nyugodt,
a legtöbb ember halászatból él.
Óceán néha kiballag a csöndes öbölbe,
nézi hogyan harapnak horogra a halak,
vacsora után meg, ha megengedi anyja:
az égen a csillagok hogyan tolonganak.*

Egy hajdani lapszerkesztőre

*A maga módján, tudom, szeretett
engem anyai nagybátyám, Gyuri,
aki néha félelyháziasan
csak „Gyurának” hívott. Ő volt az,
aki (önhibáján kívül!) négyszer
nősült és – párttag létére – elnézte
utolsó nejének, hogy az kizárólag
Márait olvasson. Gyurinak
több humora volt, mint az átlag-
funkcinak, ezért a Párt
olyan posztra helyezte, ami
megfelelt ennek. 56-ban csúnyán
összevesztünk, hosszú időbe
telt a kibékülés. Már majdnem 40 éve
hunyt el és alig van, aki még
emlékezne a kedélyes lapszerkesztőre,
aki párásodó szemüvegét levéve, nemegyszer
szemet hunyt a rendszert csipkedő, erősebb viccek fölött.*